

GUIA MUSICAL

1975-76
15

Qui sedes ad dexteram patris: miserere nobis. Qui tollis in manu tua omnia: tu solus sanctus. Qui regnas cum patre et spiritu sancto in unitate dei patris Amen.

Martini and M & R are registered Trade Marks.

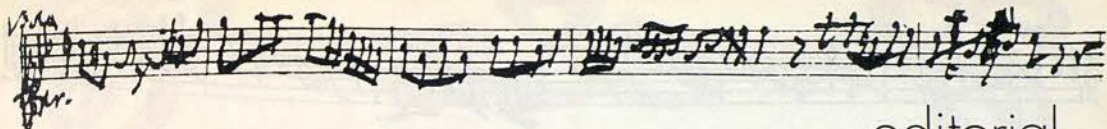

Un Martini es más. Algo más para beber...
y para vivir. Donde esté y a la hora que esté,
un Martini siempre tiene la vida alrededor.

un Martini... es más

Sólo las hierbas y los vinos de la mejor calidad son el secreto de la bebida más agradable del mundo.

editorial

DE CASTEJÓN A FREUD

Segons «El Correo Catalán» (dia 9 de març de 1976, pàg. 25, nota signada per J. Martí Gómez) el cap del «Servicio de la Enseñanza de la Música» que, per dir-ho en castís, «atiende por el nombre de Castejón», a les peticions per a estudiar la problemàtica de la música a Barcelona es despenja amb aquestes alligadorades paraules: «Lo que han de hacer en Barcelona es suprimir festejos... no vayan a crear los catalanes que todos los españoles van a estar pagando impuestos para Barcelona.»

El tal Castejón, d'entrada, em sembla un insòlit i admirable separatista perquè sense que ningú li ho demani estableix una clara diferència entre catalans i espanyols. Comencem a estar d'acord.

Castejón aconsella què cal fer de cara al futur: «suprimir festejos». Avis innecesari. Les suspensions governatives dels festivals de Lluís Llach, Pi de la Serra i Raimon —entre altres— donen fe de l'efectivitat de l'avertència.

L'home, més endavant, ens diu què hem de creure en matèria de justícia distributiva i d'equitat d'ordre fiscal —cosa, per altra part, inútil perquè és públic i notori que tots els cabdals del contribuent celtíber es bolquen (almenys pel que a música es refereix) amb total preferència a Madrid—. Comprenem que l'home es defensi.

Pel que portem dit, podem arribar a unes conclusions preliminars: 1.ª) Qui ocupa el càrrec de cap del Servei de l'Ensenyament

de la Música, quan se li plantegen qüestions pròpies del seu departament, per comptes d'intentar resoldre-les parla dels diversos pobles que viuen a la Península; 2.ª) Quan se li parla de les necessitats específiques d'una província —en aquest cas, Barcelona— deixa entendre que el que cal evitar són les festes musicals («suprimir festejos»); i 3.ª) A la petició d'ajuda econòmica —per a l'ensenyança, aventurem— contesta en relació al que hem de creure els catalans en matèria fiscal.

Ens sembla recordar que Bergson i Freud, cadascú pel seu cantó, afirmaren que una de les causes determinants del riure, d'allò que és còmic, és la sorpresa causada per la sobtada incongruència.

Hom es demana, ara, en què consisteix la incongruència en el cas que contemplem, perquè si —per una banda— les contestacions, de còmiques que són, semblen una pallassada de circ, per una altra, mantenir (mantenir vol dir, també, nodrir) un pallàsso (i consti que no tinc res contra els pallassós; al contrari) en un càrrec tan important (important ve d'import) com és el Servei de l'Ensenyament de la Música em sembla, a més d'una incongruència, una contradicció. Si Castejón ocupa aquest lloc amb evident ineficiència, és més evident encara que caldria retirar-lo del servei per passar a fer d'august o de clown en els múltiples càrrecs que dona el circ del país.

MANUEL VALLS

orfeó català

La Junta Directiva de l'Orfeó Català, i a petició de nombrosos socis, s'ha adherit a les múltiples peticions d'amnistia que han estat dirigides al President del Govern.

En aquest sentit, l'Orfeó Català sol·licita una àmplia amnistia d'acord amb les modificacions jurídiques i penals anunciades al seu dia, amb la convicció que aquesta mesura serà molt favorable per a la pau entre tots els espanyols.

Un nombrós grup de cantaires de l'Orfeó Català ha adreçat al president de l'entitat una carta per tal d'aclarir conceptes sobre l'actuació política als moments actuals. El text literal és el següent:

Benvolgut Sr. Maragall:

Els cantaires de l'Orfeó Català creiem que, en aquests moments d'efervescència política que estem vivint, caldria definir clarament, davant l'opinió pública, la missió de la nostra entitat que, per a nosaltres, no és altra que la de servir Catalunya per mitjà de la música i per sobre de qualsevol ideologia política; en aquesta entesa, ens agrupem aquí dins gent de diversos ideals polítics que unim el nostre esforç per a aquest fi.

El fet que darrerament la premsa i altres mitjans de comunicació s'hagin fet ressó de la seva vinculació, com a president, a un grup polític, que altrament mereix tot el nostre respecte, ens fa veure més necessària aquesta definició pública, per evitar que els nostres simpatitzants i el públic en general pu-

guin vincular l'Entitat i tots els seus components —socis i cantaires— al mateix grup polític que el seu president. Reconeixem que aquesta vinculació pressuposa una simplicitat, però vostè no ignora que dissortadament es dona molt sovint en l'opinió pública.

Per tot això, li voldríem demanar que proposés a la Junta Directiva d'enviar una comunicació a tots els socis i a la premsa que definís clarament la posició pública i la missió de l'Orfeó Català.

No voldríem que en cap moment prenguéssim aquesta sol·licitud com una crítica a la seva gestió com a president o a la seva ideologia política que, tal com hem dit, mereix tota la nostra consideració; al contrari, li demanem que hi vegi un afany nostre de col·laborar amb vostè i amb la Junta per tal de mantenir la imatge de l'Orfeó en el lloc que li correspon.

Esperant que vulgui considerar la nostra petició, el saludem ben afectuosament.

A més de la resposta personal del president a la secció coral en contestació a la carta, la Junta Directiva de l'entitat —en sessió celebrada el dia 1 del mes en curs— correspongué amb el següent acord que defineix, una vegada més, la postura de l'Orfeó Català:

La història de l'Orfeó Català ha estat sempre lligada a la seva total independència política, fos quina fos la ideologia dels seus presidents, directius, cantaires i socis. No cal dir que aquest criteri continua essent el vigent en l'actualitat.

EL PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Un llibre excepcional sobre l'obra
més representativa del Modernisme,
en una edició extraordinària i única,
documentada i profusament il·lustrada.

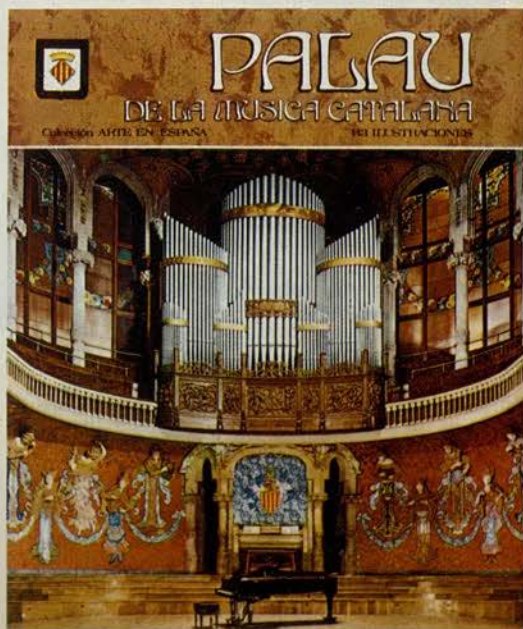
Una visió inèdita del Palau,
dins la col·lecció "Art a Espanya".

Textos d'Antoni Sàbat.

Edició en cinc idiomes:
català, castellà, francès, anglès i alemany.

130 pàgs. - 143 il·lustracions color.

El trobareu a les llibreries i al
"Servei d'Informació" del mateix Palau.

mirador

ELS NORANTA ANYS D'EMILI PUJOL

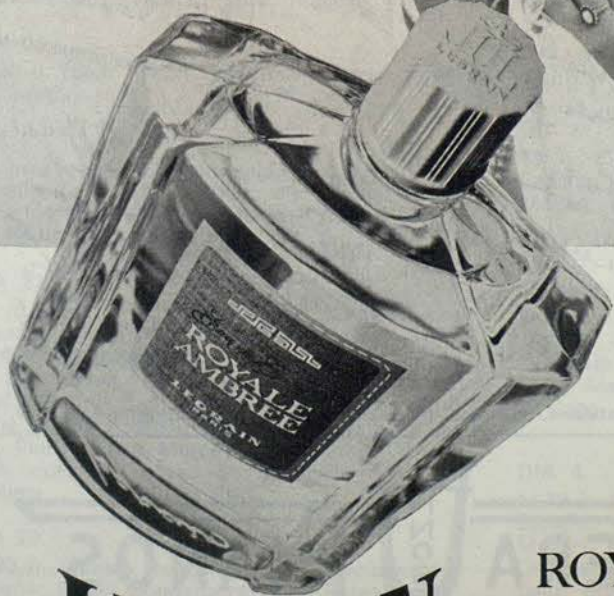
A La Granadella (Lleida), nasqué Emili Pujol el dia set d'abril de 1886, la qual cosa vol dir que molt aviat complirà noranta anys. La figura de Pujol assoleix dimensions universals per la dedicació a la guitarra i als seus antecessors en la doble funció d'interpret i investigador. Sense oblidar la faceta de compositor que es manifesta tant en obres originals com en transcripcions i revisions.

Des que, l'any 1926, Pujol traça l'article sobre la guitarra a l'«Enciclopedia y Diccionario de la Música» editada a París, no cessa el treball de l'investigador. Des del punt de vista de la interpretació i de la tècnica, resulta fonamental tant «El dilema del sonido en la guitarra» com l'«Escuela razonada de la guitarra» que va prologar Manuel de Falla. Com a sondeigs històrics han de ser recordades «La vihuela y la guitarra en Portugal» (1947), «Significación de Joan Carles Amat» (1950), «Lérida y la guitarra» (1950), «Homenaje a Tárrega» (1952), «Aporto italiano a la chitarra classica» (1953) y «El maestro Pedrell, la vihuela y la guitarra» (1973). En fi, en el capítol fonamental de realitzacions i estudis erudits, constitueixen pedres bàsiques de la nostra musicologia especialitzada «Los seis libros del Delfín» de Narváez (1945), els tres llibres d'Alfonso Mudarra (1949), «Silva de Sirenas», de Valderrábano (1965) i «Hispaniae Citaræ Ars Viva», antologia, de 1954. Al seu recés lleidetà, Pujol continua l'obra de formació d'interprets, entre els quals es compten Alfredo Romea, Jesús Benítez Reyes, Leopoldo Chariarse, Jytte Gorki, Eveline Becourt, Armando Marrosu, Héctor García, Al-

berto Ponce o Javier Hinojosa. Emili Pujol ve a ser el «Pedrell de la guitarra» i no deixa de ser simptomàtic que Pedrell sol·licités més d'una vegada la seva col·laboració. El prestigi del nom i de l'obra de Pujol arriba a tot Europa i a Amèrica; les edicions de Pujol són impreses a Espanya, Alemanya, Itàlia o França. Estem —com en el cas de Pedrell— davant d'un erudit-artista. Des d'aquesta ideal conjunció, l'eficàcia dels llargs treballs de Pujol ha estat i és màxima. És rar, entre nosaltres, l'artista que sap no enclaustrar-se a la seva particular «torre de vori» per a oferir —en canvi— amb rigor i generositat, un llegat que fa possible la continuïtat del saber.

Per tot plegat, Pujol és prou mereixedor de l'homenatge de tots els espanyols i no solament dels directament interessats per la guitarra, el llaüt o la «vihuela». La seva obra, la seva admirable herència, constitueix tota una aportació cultural en el sentit més pregon del terme. Motiu de goig ha de ser l'arribada de Pujol a l'edat de noranta anys assolits amb il·lusió juvenil, claredat d'intel·ligència, esperit de dedicació i emocionant humilitat. Pujol és un gran home, precisament perquè és tot al contrari d'un «divo» i és —en canvi— al més semblant possible a un servidor silenciós de la Ciència. Per representativitat i per tarannà, per fusió de coneixements diversos, Emili Pujol és més que un estudiós, més que un artista: és un mestre egregi en humanitats.

ENRIQUE FRANCO

*Nos dimos la mano...
él retuvo la mía
durante unos instantes.*

*Pasaron las horas
y no obstante un
agradable perfume
permanecía en mi mano.*

*Fue todo un presagio.
Fue el feliz presagio
de un gran amor...*

LEGRAIN
PARIS

ROYALE AMBREE

*la colonia
que gusta
recordar*

**Para Jorquera, con un
gran trabajo!**

ARTHUR RUBINSTEIN

A Jorquera, con un
mayor respeto y agrado
comente por su gran labor

Miguel Zanetti

MIGUEL ZANETTI

A Jorquera, con a tatiuum de la
viva admiraci6n por la sea gran competencia profesional
Ben cordalment..

Es difícil encontrar un amor al piano
y una entrega más completa a este instrumento
que la demostrada continuamente por Jorquera
en sus de puntadas Musicales de la su vivios,
y elaborada imitaci6n de otros maestros
conciertos pianísticos.

Antoni Ros Marba

ANTONI ROS MARBA

Barcelona 20/6/66

To Mr. Jorquera Hacerdon
with best wishes,

MANUEL CAPDEVILA

Manuel Capdevila

He constatat la perfecta sollicitud i ellesa-
noble zel del Jorquera en la conservaci6 de los pianos
de la sala de concerts de l'Orfeo Catala i ho faig
constar amb veritable plaer.

Lluís Millet

Barcelona 12 febrer 1968.
LLUIS Me MILLET

Legin Coulline

SERGIU COMISSIONA

22.01.66

A Jorquera,
con todo agradecimiento
y admiraci6n por su labor
artística que presta al
donaci6n en el concierto
del 13/1/64
The Anglian Chamber Soloists

THE ANGLIAN CHAMBER SOLOISTS

Proveïdors del Palau de la Música Catalana, Joventuts Musicals, Conservatori i Entitats Musicals.

JORQUERA U PIANOS

exposici6 i venda:

Avgda. FRANCESC CAMBÓ }
Avgda. CATEDRAL }
Tels. 310 69 12 - 319 60 96

N.º 10

tallers:

COPONS, 2

Telf. 301 71 44

BARCELONA-3

concerts

MÚSICA A MADRID

MARÇ

DIA 22

20 h. (Sala Fénix). Josep M.ª Alpiste, violí; Angel Soler, piano; obres de Garreta, Lamote de Grignon, Toldrà.

DIA 24

20 h. (Conservatori). Luis Taberna, orgue.

DIA 25

19.30 h. (Sala Fénix). Trio Beaux Arts; obres de Beethoven.

DIA 26

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Orfeo Donostiarra; dir.: Rafael Frühbeck de Burgos; André Watts, piano; obres de Beethoven, Escudero.

DIA 27

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Orfeo Donostiarra; dir.: Rafael Frühbeck de Burgos; André Watts, piano; obres de Beethoven, Escudero. — 22 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; dir.: Enrique García Asensio; José Luis García Asensio, violí; Emilio Mateu, viola; Pedro Corostola, violoncel; obres de Schubert, Strauss, Brahms.

DIA 28

11.30 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; Orfeo Donostiarra; dir.: Rafael Frühbeck de Burgos; André Watts, piano; obres de Beethoven, Escudero. — 19 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; dir.: Enrique García Asensio; José Luis García Asensio, violí; Emilio Mateu, viola; Pedro Corostola, violoncel; obres de Schubert, Strauss, Brahms.

DIA 29

20 h. (Sala Fénix). Trio Bartok.

DIA 31

19.30 h. (Teatro de la Zarzuela). Dmitri Basikirov, piano; obres de Mozart, Beethoven, Giazunov.

ABRIL

DIA 2

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; dir.: Erich Bergel; obres de Vivaldi, Mozart, Bruckner. — 22 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; dir.: Pedro Pírfano; Maurice Gendron, violoncel; obres de F. Cano, Boccherini, Bruckner.

DIA 3

19 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; dir.: Erich Bergel; obres de Vivaldi, Mozart, Bruckner. — 22 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; dir.: Pedro Pírfano; Maurice Gendron, violoncel; obres de F. Cano, Boccherini, Bruckner.

DIA 4

11.30 h. (Teatro Real). Orquesta Nacional de España; dir.: Erich Bergel; obres de Vivaldi, Mozart, Bruckner. — 19 h. (Teatro Real). Orquesta Sinfónica de RTVE; dir.: Pedro Pírfano; Maurice Gendron, violoncel; obres de F. Cano, Boccherini, Bruckner.

DIA 5

20 h. (Sala Fénix). José Luis García Asensio, violí; Peter Walfish, piano; obras de Purcell, Elgar, Leighton.

scherzo

CARMELO BERNAOLA

Va néixer a Ochandiano (Biscaia) l'any 1929. Molt jove encara, seguí estudis musicals a Burgos i posteriorment a Madrid amb Blanco, Massó, Calés i Julio Gómez; va obtenir els màxims guardons en Harmonia, Música de Cambra i Composició així com també el Premi Mozart. Guanyador del Premi de Roma, resideix durant tres anys a la capital d'Itàlia on perfeccionaria la composició amb Boris Porena i Goffredo Petrassi i la direcció orquestral amb Sergiu Celibidache. De tornada a Espanya, fixa la residència a Madrid on desenrotlla una àmplia carrera com intèrpret de clarinet i de compositor, amb l'obtenció de nombrosos premis. Durant els últims anys, Carmelo Bernaola s'ha convertit també en un dels millors compositors espanyols de música cinematogràfica, modalitat en la qual presenta nombrosos títols que han estat objecte de diversos guardons.

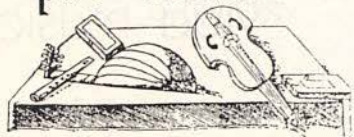
L'obra de Bernaola parteix dels ensejaments clàssics i de l'obra de Bartok per a cultivar —després d'una curta etapa serial— un llençatge plenament actual on els problemes del material sonor i de l'estructura musical han tingut una gran importància. La seva obra,

caracteritzada per una gran flexibilitat formal i una rara perfecció d'escriptura, acusa una gran personalitat i li ha valgut un ampli crèdit tant nacional com internacional. Als últims anys, Bernaola ha estat professor de Noves Tècniques al Conservatori Superior de Madrid.

OBRES PRINCIPALS. — a) Orquestra: «Sinfonietta progressiva», «Espais variats», «Heterofonies», «Impulsos», «Simfonia en do», «Las negaciones de Pedro» (amb solistes vocals i cor); b) Orquestra de cambra: «Piccolo concerto» (amb violí solista), «Episodio» (amb veu solista), «Mixtures», «Relativitats», «Polifonies», «Oda für Marisa» (amb clarinet i trompa solistes), «Ayer soñé que soñaba» (amb veus solistes), «Músiques de cambra»; c) Conjunt de cambra: «Superfície núm. 1», «Superfície núm. 3», «Quartet núm. 1», «Quartet núm. 2 (Superfície núm. IV)», «Permutat», «Argüia ezta ikustén», «Perdue»; d) Obres per a teclat: «Continu», «Morfologia sonora», «Peça per a orgue», etc.

T. M.

pro musica

XVIII TEMPORADA MUSICAL

El Patronat Pro Música de Barcelona, continuant l'extraordinària programació d'aquesta temporada, es complau a anunciar dos pròxims esdeveniments que tindran per protagonista la mundialment famosa cantant espanyola

TERESA BERGANZA

en un antològic recital
amb la col·laboració del prestigiós pianista

FELIX LAVILLA

en obres de Vivaldi, Haendel, Donizetti, Schubert,
Fauré, J. Nin i M. de Falla

i un extraordinari concert
amb l'obra màxima del barroc italià

"STABAT MATER" de PERGOLESÌ

amb la participació de l'eminent soprano

ANA HIGUERAS

i l'ORQUESTRA NACIONAL DE CAMBRA DE TOULOUSE

una de les més prestigioses agrupacions europees
sota la direcció de

GEORGES ARMAND

Divendres, 26 de març de 1976, a les 21 h. (recital)

Dimarts, 30 de març de 1976, a les 21 h. (concert)

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

vida musical

LONDRES. — La «Fundació Rupert», en col·laboració amb la British Broadcasting Corporation, ha fet públiques les bases de la tercera convocatòria per a optar a beques de directors d'orquestra; les principals són les següents: 1) El sol·licitant ha de tenir entre 20 i 28 anys el dia de la primera prova (27 de setembre de 1976). 2) El candidat haurà de tenir experiència pràctica de direcció, tant si és amb orquestres professionals com si és en conjunts amateurs de certa categoria. 3) El concursant ha d'acompanyar la sol·licitud d'inscripció amb referències de les seves activitats, estudis que ha cursat, etc.; aquestes referències han de ser lliurades per un centre de cultura oficial, professors de música o instrumentistes; també haurà d'acompanyar crítiques dels concerts que hagi dirigit. 4) Es imprescindible de presentar un certificat de naixença o un document equivalent i dues fotografies tamany passaport. 5) Les despeses de viatges i allotjament aniran a càrrec del concursant. 6) Les diverses fases del concurs seran les següents: a) Primera: Els candidats prepararan les següents obres: «Obertura de 'La Flauta Màgica'» de Mozart, «Quadres d'una exposició» de Moussorgsky, «Obertura Acadèmica» de Brahms; el jurat farà la selecció del fragment a interpretar i determinarà el temps atorgat a cada candidat; b) Segona: Un màxim de deu concursants seleccionats a la primera etapa dirigiran a la BBC Symphony Orchestra les obres següents: «Obertura Trà-

gica» de Brahms, o «Concert per a violoncel» de Dvorak, o «Concert núm. 2 per a violí» de Bartok i «Dansa final de 'La Consagració de la Primavera'» d'Strawinsky; c) Tercera: Un màxim de quatre concursants seran seleccionats per a aquesta etapa; tindran quaranta minuts per assajar amb la BBC Symphony Orchestra una de les quatre peces següents: «Till Eulenspiegel» d'Strauss, «Obertura d'El Príncep Igor» de Borodin, «Suite núm. 2 de 'Dafnis i Cloe'» de Ravel i «Obertura d'Scapino» de Walton; d) Quarta: Cada un dels dos finalistes disposarà d'una sessió normal per assajar amb la BBC Symphony Orchestra les «Simfonies núms. 1 i 8» de Beethoven; aquestes simfonies seran interpretades en el concert públic de l'Orquestra el dia 1 d'octubre, finalitzat el qual es farà públic el veredict del jurat. 7) El jurat estarà integrat per distingides personalitats musicals que representaran a la Fundació Rupert i a la BBC. 8) El guanyador del concurs rebrà un premi de £ 4.000 i una assignació de £ 1.000 per a despeses de viatges durant la duració de la beca. Tindrà, també, l'oportunitat de dirigir i de treballar en períodes prèviament concertats amb la BBC Northern Symphony Orchestra i la BBC Scottish Symphony Orchestra en qualitat de director adjunt del titular de l'agrupació corresponent. 9) Per a més detalls i informacions els interessats poden dirigir-se a: «The Rupert Scholarship - Administration Office, 27 Baker Street, London W. 1.»

microcosmos

JUAN DEL ENCINA, ACTUALITAT

«El projecte de reunir per primera vegada entre dues cobertes la poesia lírica i la música de Juan del Encina fou concebut amb diverses finalitats: en primer lloc, presentar la personalitat artística d'Encina de manera més completa i equilibrada; en segon lloc, il·lustrar els papers complementaris de la poesia i la música als volts de l'any 1500; i, finalment, donar al lector modern un besllum dels entreteniments cortesans a l'època dels Reis Catòlics.

La talla d'Encina com a poeta i com a músic ha estat reconeguda des de fa molt de temps per especialistes en la literatura i en la música de forma independent, però la separació habitual dels dos aspectes de la seva obra ha retrassat el reconeixement que mereix com a la darrera gran figura de la llarga tradició europea de poetes-músics.» Fins aquí els primers paràgrafs de la introducció del llibre «Poesía lírica y Cancionero Musical de Juan del Encina». Després, el lector s'endinsarà, entre poemes i cançons, villancets i «virelais», pel món fantasiós i poètic, sentimental i sarcàstic, devot i humà, del salmantí Juan del Encina. Parlem del llibre editat per «Clásicos Castalia» (Madrid, 1975). Es tracta d'un aconseguit treball de Royston O. Jones i Carolyn Lee, que han aconseguit l'actualització del poeta-músic, que ens havia estat descoberta pràcticament per Higiní Anglès. El treball actual, seriós i metòdic —potser sense el necessari aprofundiment— cal tenir-lo present, donada la poca bibliografia sobre l'autor del «Cancionero».

I no es tracta d'un estudi per als especialistes, sinó a l'abast de tots els esperits inquiets i sensibles. Un llibre, doncs, per a la més àmplia minoria!

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

SNACK - BAR

SERVEI RAPID DE RESTAURANT DESPRES DEL CONCERT

PLATS COMBINATS

RESERVEU LA TAULA AL MATEIX BAR

música 76

SARAGOSSA. — El Premi Internacional de Música «Ciudad de Zaragoza» 1976, serà atorgat a la millor obra per a conjunt de cambra; les bases per les quals es regirà són les següents: 1) Es potestatiu del compositor la determinació de la classe i nombre d'instruments; s'acceptaran obres escrites en qualsevol de les diverses formes musicals i amb absoluta llibertat d'estil; durada: de vuit a quinze minuts. 2) L'import del premi —que no podrà ser declarat desert— és de 200.000 pessetes; el compositor premiat conservarà la propietat de l'obra, però l'Entitat fundadora del Premi podrà reproduir-la o publicar-la. 3) Els concursants hauran d'enviar tres exemplars clarament llegibles de les obres —inèdites en qualsevol forma de publicació (impres, discogràfica, etc.)— a J. M. Espinàs, Secretaria del Premi Internacional de Música «Ciudad de Zaragoza», Comercial Balay, S. A., carretera Montañana, 19, Saragossa; data límit d'admissió d'originals: 15 de juliol de 1976. 4) Des d'aquests exemplars, seran retornats als autors que ho sol·licitin —hom no respon, però, de pèrdua o deteriorament— i el tercer quedarà incorporat a l'arxiu de la Secretaria del Premi. 5) A cada exemplar, hi figurarà el títol de l'obra, el nom i el cognom de l'autor i l'adreça completa; en cas d'utilització de pseudònim, s'inclouran en un sobre adjunt les dades d'identificació personal. 6) Formaran part del Jurat cinc personalitats especialment conegedores de la música de cambra. 7) El veredicté es farà pú-

blic durant el mes d'agost de 1976. 8) La primera audició pública de l'obra premiada serà oferta en el transcurs d'un solemne acte que se celebrarà a Saragossa a la tardor de 1976. 9) La participació al Premi significa l'acceptació d'aquestes Bases, en la interpretació de les quals el criteri del Jurat serà inapel·lable.

BARCELONA. — Al «I Certamen de sardanes cantades» convocat per Ràdio Barcelona i l'Aliança del Poble Nou han resultat premiades sis sardanes; dues per a veu i cobla, de Jaume Torrents i Ricard Bové, respectivament, i quatre per a veus mixtes i cobla, originals d'Enric Casals, Vicenç Acuña, Josep Ruera, Pere Vallribera i Joan Xifra.

ESBART DANSAIRE DE RUBI. — El proper dia 4 d'abril, diumenge, es presentarà novament al Palau de la Música Catalana l'Esbart Dansaire de Rubí per donar a conèixer al públic barceloní les seves estrenes; mereixen ser-ne destacades «El Mortixol, dansa del velatori» amb arranjament coreogràfic d'Albert Sans i figurins de Fabià Puigserver, «Dansa catalana» música d'Enric Morera, coreografia d'Albert Sans i figurins de Ramon Ivars; igualment destacada serà la reposició de «Moixiganga de Lleida», també amb figurins de Ramon Ivars. L'acompanyament musical anirà a càrrec de la Cobla Bages, sota la direcció de Josep Rusiñol, Jordi Núñez i Pere Burés.

ballet folklòric

ESBART DANSAIRE DE RUBI

PROGRAMA

LA GALA (Campdevàno)
BALL DEL CORRER (Perpinyà)
DANSA CATALANA (Estrena)
LA MOIXIGANGA DE LLEIDA
EL MORTITXOL, DANSA DEL VELATORI (València)
LA BOLANGERA (Penedès)
BOLERO DE L'ALCUDIA DEL CARLET
CATALANESCA
LES GITANES DEL VALLES

FIGURINS: R. Trabal-Altés, Ramon Ivars, Fabià Puigserver i Maria Carbonell

COREOGRAFIA: Albert Sans, Salvador Mel·lo, i Josep L. Udaeta

Direcció coreogràfica: ALBERT SANS I ARIS

Direcció musical: JOSEP RUSIÑOL - JORDI NUÑEZ - PERE BURES

COBLA BAGES

Diumenge 4 d'abril de 1976, a les 18 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Indispensable en su plan diario

Después del afeitado
es preciso incluir la acción
de un masaje con base científica,
que regenere y tonifique su cutis
duramente castigado.

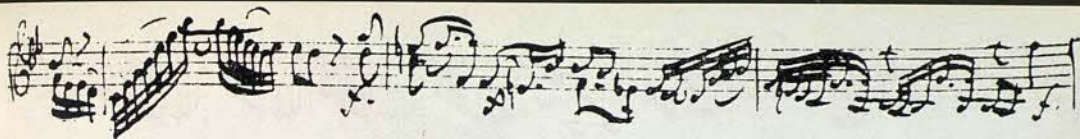
Sólo un masaje fresco,
y virilmente perfumado,
proporcionará a su rostro
el aspecto atractivo y dinámico
que predispone al éxito.

Floïd
punto final del afeitado

Floïd

HAUGRON CIENTIFICAL, S.A. Barcelona/Milán/Oslo/París/New York

discos

CANÇONS ESPANYOLES. Teresa Berganza, mezzosoprano. Fèlix Lavilla, piano. DEUTSCHE GRAMMOPHON 2530 598.

El disc manifesta l'autor. El disc, però, bàsicament és la veu de l'interpret. Una apreciació semblant és del tot convincent en el cas de l'enregistrament que comentem. Es tracta d'un «Recital de cançons espanyoles» protagonitzat per Teresa Berganza. Això mateix, ni més ni menys: un recital, a l'estil o segons el mòdul habitual a les sales de concerts. Res d'inaudit, però res de vulgar, tampoc. Tot al contrari, una excel·lent dosi de música a través d'una veu excepcional i un excepcional «savoir-faire».

La frase és banal, però cal repetir-la a desgrat de retreure el tòpic: es tracta d'una magnífica antologia de la cançó espanyola. Des de la «Con amores, la mi madre», de Juan de Anchieta fins a les sempre reeixides i permanents «Canciones negras», de Xavier Montsalvatge. Dues inhabituals cançons de Francisco de la Torre i de Pablo Esteve, formen amb la ja esmentada de Juan de Anchieta el tríptic de la música antiga i renai-xentista. El contingut és centrat, però, en una panoràmica de la música a Espanya al segle actual. Els catalans Enric Granados (amb sis «tonadilles») i Montsalvatge hi són representats per dret propi. Cal esmentar, sobretot, les tres interpretacions de Turina i les altres tres —extretes de les «Seis canciones castellanas»— de Jesús Guridi.

Hem parlat ja de la interpretació. I no caldria fer-ho perquè es fa difícil de repetir idèntics conceptes en tractar de valorar l'estil, la perfecció tècnica, la veu i la sensibilitat de Teresa Berganza. Però és així i cal recordar-ho.

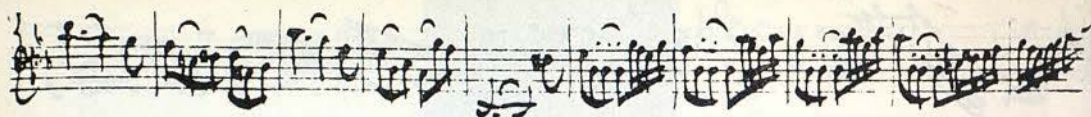
Un reeiximent com el present no seria possible sense la intervenció de Fèlix Lavilla, sempre just, ponderat, o dit d'altra manera, artista absolut. Els amants del lied, els aficionats tots, sabran gaudir a través d'aquesta antologia, l'únic defecte de la qual és l'exigible brevetat.

F. DURANTE: Quatre concerts per a orquestra de corda i baix continu. Collegium Aureum. Dir.: Rolf Reinhardt. BASF-Harmonia Mundi 37 53263.

És amb tota la intencionalitat que remarcuem aquest disc que inclou quatre dels vuit concerts concertants de Francesco Durante (1684-1755). L'enregistrament del Collegium Aureum ve a suplir en part el desconeixement pràcticament total d'aquest autor i, en conseqüència lamentable, l'exclusió del seu nom dels programes dels concerts. Tan sols el musicòleg o l'obsessionat, s'endinsa en aquesta rara i inaudible selva musical del napolità Francesco Durante que, en paraules de Rousseau, fou «le plus grand harmoniste d'Italie, c'est-à-dire du monde». Qui identifica, avui, Durante amb el mestre de Pergolesi? Qui assimila la seva personalitat amb la del capdavanter d'un curiós moviment que tractava d'identificar el vell estil en la música de la seva època, fins a crear rivalitats i bàndols (musicals, això sí!) en la plena efervescència del divuitè? Qui pot recordar justament el líder dels «durantisti» o deixebles i seguidors dominats pel seu criteri i el mestratge de la seva música?

Ha estat dit —i el sembl és encertat— que aquests concerts conjuntament amb la seva música sacra són la manifestació més expressiva del seu talent polifonístic i melòdic. Així, representen l'equivalent al sud d'Itàlia de les sonates de la tradició violinística de Bolònia i dels «Concerti grossi» d'Arcangelo Corelli.

El polifonisme de Durante s'endinsa per camins poc fressats a vegades, tortuosos, difícils. No rebutja la rigidesa, la dissonància, el contrast, que no es limiten a un joc lineal únicament. La seva música és plena d'expressió, plenament individualista. No es tracta, doncs, de música tipificada, sinó que cada concert, cada moviment, cada fragment, posseeixen una personalitat específica, una vida pròpia. — A. S.

20021b

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
MARÇ		
22, dilluns 21 h.	Palau	Dimitri Alekseiev, piano. Obres de Bach, Schumann, Prokofiev. (Associació de Cultura Musical.)
23, dimarts 20 h.	Novomúsica	Assumpta Coma, piano. Eugenia Sequeira, fagot. Obres de Vivaldi, Telemann, Saint-Saëns, Nowka.
24, dimecres 19.30 h. 20 h.	Institut Francès Palau	Quartet de saxofons de París. Obres de Rivier, Desenclos, Francaix, Pierné, Tisne, Absil. «Nova música vocal». Esperanza Abad, soprano; amb música electrònica. Obres de Gombau, Prieto, Cruz de Castro, Guinjoan, etc. (Dimecres de Ràdio Nacional.)
25, dijous 20.30 h.	Palau	Manolo Sanlúcar, guitarra. (Club de Vanguardia.)
26, divendres 20.30 h. 21 h.	Pompeia Palau	P. Robert de La Riba, orgue. Obres del P. Donostia. Teresa Berganza, mezzosoprano. Félix Lavilla, piano. Obres de Vivaldi, Haendel, Donizetti, Schubert, Fauré, Nin, Falla. (Patronat Pro Música.)
27, dissabte 17 h. 19 h.	Conservatori Palau	Laura Lalonde, piano. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Werner Torkanowsky. Nicanor Zabaleta, arpa. Obres de Bach, Montsalvatge, Brahms. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.)
28, diumenge 11 h. 11.15 h.	Palau Biblioteca de Catalunya	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Werner Torkanowsky. Nicanor Zabaleta, arpa. Obres de Bach, Montsalvatge, Mendelssohn. (Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.) Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Dir.: Joan Palet i Ibars. Obres de Corelli, Geminiani, Haendel, Mozart, López Chavarri.
30, dimarts 20 h. 20 h. 21 h. 22 h.	Hotel Orient Novomúsica Palau Institut del Teatre	«Concert banal». Música de Satie, Blancafort, Mompou, Weill. Acció i direcció: Anna Ricci, Raul Roman. Escenografia: Fabià Puigserver. (Institut Alemany de Cultura.) M. ^a Lluïsa Sánchez, arpa. J. M. ^a Brotons, flauta. Miquel Serra-hima, viola. Obres de Respighi, Hasselmans, Fauré, Debussy, Grandjany, Badings, Ibert. Orquestra Nacional de Cambra de Toulouse. Dir.: Georges Armand. Ana Higuera, soprano. Teresa Berganza, mezzosoprano. «Stabat Mater» de Pergolesi. (Patronat Pro Música.) «Per tante cose». Música d'A. Lewin-Richter. Acció i direcció: Anna Ricci. Escenografia: Fabià Puigserver. (Institut Alemany de Cultura.)

TEMPORADA 1975-76 - 22 març 1976 - Núm. 15 - Edició de 15.000 exemplars.
Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3.er, 1.ª, B - Tel. 317 99 82/28 - Barcelona-3
Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3.er, 1.ª, C - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes

El Banco de la Plaza Cataluña

Parfum Madame Rochas

PARIS

